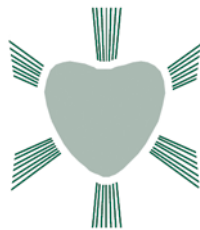

SRDÍČKO

ročník XXI.
27. 8. 2017

4

ŽIVOT, TO JE DOBRODRUŽNÁ CESTA...

Nikdy nevíš, kam tě zave. Bylo to pro mne těžké období, kdy člověk ví, že se bude stěhovat. Od toho okamžiku rozhodnutí jsem si daleko více uvědomoval, co člověk opouští a čím dál víc se mi nechtělo. A možná i proto je moudré, že se někdy dějí takové věci, aby si člověk uvědomil, co má, koho má. Všichni, kteří máte s Husovicemi něco společného, jste se stali mým pokladem. Pokladem, který si mohu s sebou odvézt a těšit se z něho. Doufám, že pro Pražáky budu také užitečný a že zkušenosti, které jsem zde nabyt, využiji. Do Prahy se vracím po osmi letech a bude jiná, než jakou jsem ji opouštěl. Jestli se někdy vrátím i do Brna, farnost bude také jiná. Věřím a doufám, že bude krásně živá. Přátelé, sice něco společného končí, ale ať tedy něco nového začne!

Z osmi let jsem s bratřími byl většinu času na farním staveništi a určitě víte, jak je to vysilující, ale prostory fary se díky tomu mohly otevřít a mnozí z vás je využili. Bylo by dobré, kdyby nezarostly pavučinami, ale byly využívány jako místo, kde se rádi setkáváte.

Co se týká oprav kostela a fary, bude to u kostela ještě dlouhá cesta. Nynější oprava střechy bude stát více jak 3 mil. Kč. K tomu se dodělávala fasáda na faře, z větší části

z daru od Provincie františkánů za téměř 1 mil. Kč. Fara při vjezdu nebyla ještě odizolovaná, a tak se po terénních úpravách celý prostor vydláždil, a to zase stálo přes 200 tis. Kč. Plynování kostela, kdy byl zavřen 5 dní, stálo 60 tis. Kč. Musím říci, že objem prací v závěru mého působení není malý, a tak jsem nechal vymalovat i svůj pokoj a jdu. Ani si toho neužiji, ale bude mě těšit, že těchto prostor využíváte vy. Cenu za repasi farních vchodových dveří a úpravu podlahy u vchodových dveří, aby se daly snadněji otevírat, ještě nevím. Co vím, tak farnost bude ještě muset doplatit do Fondu na podporu pastorače a kněží přes 50 tis. Kč. Prosím, pomozte s tím Ignácovi. Já se budu také snažit, ale bude to těžší.

Celý výčet nejsem nyní schopen říci, ale je vidět, že se u vás setkávám s velikou štedrosť, bez které by mnoho z toho nemohlo být. Během září se ukáže, jak štedré je Ministerstvo kultury a zda nám přispěje, protože jinak nám bude na střechu chybět přes 1 mil. Kč a farnost si bude muset vypůjčit.

Není člověka, který by nemohl něčím ze svých schopností nějak přispět k rozvoji farnosti. A to je moje největší přání, abyste byli tvůrčí a aby vaše rodiny a vztahy v nich byly pevné a společné farní akce aby vám pomáhaly k jejich utužení a upevnění.

Jste krásní! Děkuji vám! A odpusťte, pokud jsem někomu nějak ublížil.

Filip

ROZHOVOR S DOBRÝM BRATREM MARKEM HŘEBÍČKEM

Jak dlouho už navštěvuješ husovickou farnost?

Pocházím z Černých Polí a do Husovic chodím odmala. Celá moje rodina v minulosti žila v Husovicích.

Jak ses dostal k tomu, že děláš v husovickém kostele kostelníka?

Můj spolužák ze základní školy Ondra Letocha mě s Danielem Kummerem lákali po nedělní deváté mši svaté, abych posílil řady ministrantů. Motivovali mě mimo jiné i trubičkami (*smích*). Ministrovat jsem tedy začal roku 1994. Když ve 2. polovině 90. let shořel motor na natahování věžních hodin, od svého spolužáka jsem zajistil náhradní elektromotor. A protože mě věžní hodiny zajímaly (zálibu v časoměrných přístrojích jsem zdědil po svém pradědečkovi, který pocházel z Chorvatska a ve Vídni se vyučil zámečníkem a učil se také hodinářem), tehdejší kostelník pan Doležel mě k nim zavedl a problematiku husovických věžních hodin mi vysvětlil. Od pana Doležela jsem pak postupně získával zkušenosti. Ty jsem nabýval také od svého kolegy z práce, trvalého jáhna Kiliana, když jsem mu pomáhal s automatizováním zvonění zvonů v kostelích po jižní Moravě a Vysočině. Seznámil jsem se tak s řadou systémů pohonů zvonů. Od

roku 2003 jsem v Husovicích, společně s bratrem Justinem, kostelníkem. Já mám na starosti především technické zabezpečení chodu kostela, a jeho údržbu; bratr Justin hlavně přípravu na bohoslužby, odemykání a zamykání kostela.

Co bylo pro tebe nejtěžší se naučit?

Zpívání žalmů s doprovodem varhan, to jsem se dosud ne naučil (*smích*).

Co tvoje práce pro husovickou farnost obnáší?

Jedná se o mazání a seřízení věžních hodin (to dělám jednou měsíčně), mazání ložisek zvonů (4x ročně), dvakrát ročně čistíme se skupinou dobrovolnic svícny. Zajišťuji přípravu na topnou sezónu, výměnu střešních tašek, promazávám zámky. Starám se také o drobnější nahodilé opravy, například zasklení rozbítených oken. Dělán roční rozpis úklidů. Když je potřeba, pomůžu s květinovou výzdobou. S dobrovolníky čistíme dešťové žlaby a svody. Společně s bratrem Justinem máme na starost nástěnku, dále přípravu na bohoslužby, odemykání a zamykání kostela, úklid sněhu, menší úklidy v kostele, zajištění například svíček, uhlíků do kadidla a dalších věcí.

VIZITKA

Marek Hřebíček se vyučil v oboru Mechanik strojů a zařízení v Brně. Dálkově si dodělal maturitu, obor Provozní technika. Vystudoval obor Starožitnosti na Rudolfské akademii v Praze a Křesťanskou výchovu na CMTF UP. Pracuje v BMT Technology (Brněnská medicínská technika). K jeho koníčkům patří jízda na kole, lyžování, plavání, historie, umění, příroda, opravování časoměrných mechanismů nebo včelaření. Řadu let nezištně pracuje pro naši farnost.

Kdo ti pomáhá s pracemi, které sám nemůžeš zvládnout?

Je to více lidí, v současné době především br. Justin, dále například Ondra Letocha nebo hlavně dřív Marcel Komárek.

Zmínil bys nějakou zajímavost spojenou s opravami?

V roce 2002 došlo po opravě k nesprávnému

vyvážení ručiček kostelních hodin a hodiny se zastavovaly (hodinový stroj nemohl ručičky utáhnout). Vlivem větru také došlo k tomu, že se ručičky posunovaly dopředu.

Jaké práce v kostele v poslední době proběhly a jaké opravy se plánují?

Koncem července bylo potřeba chemicky ošetřit červotočem napadené dřevěné části v kostele (především varhany, dále například zastavení křížové cesty). Ještě letos by se měla opravovat střecha nad hlavní lodí i nad bočními loděmi.

Co se ti na této práci líbí, co tě motivuje?

Že to dělám ke cti a chvále Boží a pro ostatní lidi, aby se v kostele cítili jako doma.

*Martin Čermák a Ondřej Špetík,
fotografie Vladimír Boudný*

MILÍ ČTENÁŘI,

máme radost, že jste se začali do jubilejního 100. *Srdíčka*. Chtěli bychom Vám všem především poděkovat za množství příspěvků, které jste nám zaslali a díky nimž může být náš zpravodaj opravdu „*týmovou prací farní rodiny*“, jak to v rozhovoru pro minulé číslo pojmenoval Daniel Kummer.

V dostatečném předstihu před vydáním 101. *Srdíčka* bychom na faře chtěli opět uspořádat „redakční radu“, na niž Vás všechny srdečně zveme (termín upřesníme po prázdninách v ohláškách) a během níž bychom rádi společně naplánovali jeho obsah. Chtěli bychom se pokusit

dlouhodobě naplňovat několik stabilních rubrik – duchovní zamyšlení, rozhovor, rubriku „lidé farnosti“, anketu o našich duchovních zážitcích a v následujícím čísle by měly přibýt i další – tak, abychom se nejen vzájemně obohacovali, ale také lépe poznávali a aby ti, kteří si třeba hned nechtějí „troufnout“ přispět nějakým „velkým článkem“, se mohli na chodu farního zpravodaje podílet kratšími útvary.

Na závěr jedno vysvětlení. Barevně vychází *Srdíčko* výjimečně coby drobná „oslava“ jubilea, na němž má velkou zásluhu řada farníků před námi.

Za celou redakci Markéta Špetíková

LIDÉ FARNOSTI: DAN MARTÍNEK

Do husovické farnosti chodím od malička. Často jsem tu ministroval a někdy se také zapojoval do farních akcí, např. brigád v Hájků, poutí do Křtin nebo husovického plesu. Letos v květnu jsem odmaturoval na Cyrilometodějském gymnáziu, do té doby jsem byl součástí folklorního souboru a učil jsem se hrát na klarinet na ZUŠ Vranovská. Dále už ale tyto kroužky navštěvovat nebudu, protože na začátku září odcházím z Brna do Olomouce na Teologickou fakultu. První rok je přípravný – tzv. konvikt (z latinského *convivere*, což znamená žít ve společenství). Jedná se o počáteční formaci a přípravu na studium. Setkám se také se základy nauky, samotnou fakultu však ještě navštěvovat nebudu. Na studium se těším, ale budu si

muset zvyknout na nový režim. Domů se poprvé dostanu až v půlce října.

O povolání kněze jsem začal přemýšlet už před několika lety, nicméně definitivně jsem se rozhodl až minulý rok o Vánocích. Uvažoval jsem i o jiných cestách a sám bych se k takovému rozhodnutí hned po maturitě asi neodhodlal, ale moc mi pomohl můj duchovní otec, za kterým jsem pravidelně chodil na rozmluvy. Dával mi rady, jak hledat. Kromě toho jsem navštěvoval středoškolský formační kroužek Opus Dei v Komárově.

Mojí vrstevníci se většinou nad rozhodnutím, které jsem učinil, příliš nepozastavují. Z brněnské diecéze jdeme do konviktu celkem čtyři a z celé republiky je nás sedmáct, ale ne všichni tam nakonec nastoupí. Někteří také své rozhodnutí během přípravného roku přehodnotí.

Mojí velkou inspirací je kněz Štěpán Smolen. Přestože se jedná o mladého člověka, je velmi moudrý a vzdělaný. Hodně mě zaujala jeho kniha *Bud', kde jsi*, také přednášel na Katolické charismatické konferenci v Brně. Inspiraci a potěšení ale nacházím i v husovických farnicích, třeba když mi někdo, koho ani neznám osobně, řekne, že si váží mého rozhodnutí a že se za mě bude modlit. Tímto bych chtěl také poprosit, abyste na mě ve svých modlitbách pamatovali a svěřili mou cestu Pánu.

Zapsala Veronika Čermáková.

VE FARNOSTI SE UDÁLO

Noc kostelů

První svaté přijímání

*Slavnost těla a krve Páně
s průvodem Božího těla*

Foto Petr Bukovský a Miroslav Boudný

Husovický den

DVĚ REPORTÁŽE Z PRÁZDNINOVÉ VÝPRAVY HUSOVICKÉ MLÁDEŽE DO ALP

SPOUSTA ZÁŽITKŮ

Bylo to jako sen. Sen, který se vám tak líbí, že se z něj nechcete probudit. Mohla bych vám dlouze vyprávět o tom, kde jsme byli, co všechno jsme viděli, kolik zážitků prožili, triček propotili a nocí probděli, ale je toho tolik, že by se na to muselo určit speciální vydání *Srdíčka*. Tak to zkusím omezit na minimum.

Na bojovnou výpravu se nás z Brna vydalo dvanáct statečných: Didak, Kapi, Jindra, Jirka, Ondra, Marťa, Dan, Mirek, Verča, Janinka, Sára a já. První dny nás provázelo spalující sluníčko, a tak jsme si večer chladili nožky v horských potůčcích, a dokonce se i vysprchovali v ledovém vodopádu (to jsme ještě netušili, že se někteří z nás budou v noci koupat znovu a rovnou si při tom vyperou i všechny svoje věci). Skamarádili jsme se se sestrami kravkami, které nám oddanost našemu přátelství

projevily v noci tím, že s námi chtěly spát ve stanech. Každý den nás čekala odměna na horských chatách v podobě vychlazeného piva anebo naopak zahřívajícího Jagertee. Od úterní noci se nám ochladilo a večery jsme kvůli silným větrům a bouřkám museli trávit ve stanech, ale ani to nám nezkazilo naši pozitivní náladu a bavili jsme se alespoň pokřikováním z jednoho stanu do druhého. Celý náš týden byl provázen společnými modlitbami, ať už v podobě ranního breviáře, mše svaté, modlitby růžence, večerního zpěvu *Salve Regina* nebo nočních proseb o utišení bouře a větru. Užili jsme si spoustu legrace, podporovali se a prohlubovali nová i stará přátelství. Zažili si pár horolezeckých kousků na ferratech i s krupobitím, padali jsme na zadek a zase se zvedali, lámali hůlky, zmokli jsme až na kost, v extrémních podmínkách jsme podávali ještě lepší výkony a jako zázrakem jsme

se vyhnuli všem vážným zraněním. Náš týden jsme zakončili výletem do Innsbrucku, kde jsme po prohlídce města bloudili v podzemních garážích. Cestou zpět do kempu jsme se zcela náhodou ocitli u bratří františkánů v Telfsu, kde nás po mši svaté čekala připravená obrovská hostina.

Závěrem bych chtěla poděkovat všem princům, co mně a ostatním pomáhali nosit

batohy a povzbuzovali nás na cestě dál. Také bratřím františkánům, kteří se o nás krásně starali, pomáhali stavět stany, nosili nám v noci horký čaj do stanu a duchovně nás obohacovali. Díky patří také všem, co pomohli tuto akci zorganizovat, našim rodinám a těm, kdo na nás mysleli v modlitbách.

Klára Blahová

Z DENÍKU HORALA

Počet účastníků: 12

Výchozí bod: Neustift im Stubaital

Délka trasy: 29,8 km

Nastoupané metry: 3011 m

Klesání: 3 409 m

(údaje bez lanovky)

Neděle

ráno: Poslední balení (uff, ten batoh je ale těžkej...), mše svatá, vzájemné seznámení a odjezd 12 horalů směr Neustift im Stubaital, bratr Polárník zvaný též Pól, inspirován nedávnou přednáškou o přežití v drsné přírodě, má nejmenší batoh, a ještě zanechává část výbavy na faře...

odpoledne: Cesta autem, prší a prší, pak oběd, zase prší, růženec, prší ještě víc, bratr Pól hledá obal na spacák...

večer: Příjezd do kempu, setkání se skupinou z Plzně, vybalení, postavení stanů, bratr Pól našel obal na spacák a hledá nůž, přestalo pršet...

Pondělí

R: Neprší!, balíme stany, snídaně v kempu u betonové zídky (Didak tomu říká bar...), pak cesta lanovkou o skoro 1000 metrů výš, po prvních stovkách metrů s krosnou na zádech se těším na přestávku...

O: Poledne, sluníčko pálí, bratr Pól vytahuje deštník/slunečník (!), Anděl Páně, oběd, odteď se těším, jak mi bude ubývat váha jídla v batohu, krátká siesta a jde se dál...

V: Konečně jsme se vyšplhali na místo, kde se dá utábořit, je krásně, čekáme na pozdější hodinu a stavíme stany. Slyšíme přibližující se zvuk kravských zvonců. Stádečko zhruba 10 kusů obsazuje náš tábor a nabourává se do stanů. Stateční horalé odhánějí nezvaný dobytek za pomoci trekingových holí výš do hor...

Úterý

R: Je krásně, jeden statečný bratr spal pod širákem, a prokázal tak mimořádnou odvahou – přežil krávy i pavouky, ze kterých má fóbie..., snídaně, a opět stoupáme až k horské chatě, ranní chvály, obcerstvení a jde se dál...

O: Zase jdeme do kopce, první setkání se sněhem, v zrádném úseku uchránil zásah andělů strážných Klárku od vážnějšího zranění, silnější pomáhají unavenějším s batohy a všichni dosahujeme vrcholu přes 2500 m. n. m. Teď budeme zase pár set metrů klesat...

V: Vůbec nepocítuji, že bych si něco ujedl, naopak je batoh těžší a těžší... Našli jsme místo k táboření, koupání v ledovém horském potoce (vířivka je pod splavem), mše svatá a obloha se začíná zatahovat...

Středa

R. Noc byla děsivá, hromy a blesky velebily Pána až příliš blízko nám, ani vichřice a déšť se nenechaly zahanbit. Ráno sčítáme škody. Občas promočená krosna, občas boty, ein Zelt ist kaputt... Dva naši alpinisté mají promočené téměř vše.

O: Opět na cestě, sušíme a po několika hodinách dosahujeme dalšího dílčího vrcholu, zde vyvěsíme jako vlajku mokré spacák a je čas na rychlé občerstvení. Darovaný kus čokolády ještě nikdy nechutnal tak skvěle... Další zastávka je u jezera, fouká a je zima, rychle se najíme a pokračujeme dál přes ferraty (Cože?? Tudy??!).

Nevinný vtípek posledních dvou členů způsobil téměř infarkt pěti jiným...

V: Dorazili jsme na chatu – čas na něco teplého. Vyplavení bratři se rozhodnou zde přenocovat a usušit všechny věci. Ostatní se po poradě vydávají přes další hřeben k jezerům. Jdeme opět do kopce, krok, krok a další dva... a ještě asi tak 2000 než se dostaneme těsně pod vrchol. Poslední

úsek opět ferraty (jak lituji těch rukavic, které jsem nechal doma), lehké krupobití, batoh táhne k zemi, ale vrchol se blíží, metr po metru, ještě kousek a je to!! Nikdo nespádl, všichni to zvládli perfektně, unavení, ale šťastní. Kdybych měl klobouk, smeknu ho až k zemi před Sárrou, Klárou, Verčou, Janinkou... a bratrem Pólem – jde celou cestu v promočených teniskách...

Čtvrtek

R: V noci opět řádění živlů, víchr vymodeloval ze stanu Didaka, Kapistrána a Jindry něco, co tvarem připomíná Tančící dům... Snídaně – ovesná kaše už mi leze ušima ven, ale vylepšená pár hrstmi rozinek a mandlí svůj účel plní, modlitba ranních chval a jde se. Máme na dohled další chatu, stačí překonat údolí.

O: Nebezpečný sestup, ferraty, vítr a výstup k chatě – následuje zasloužená odměna v podobě Jagertee, kávy, piva, brambory s vejci a slaninou (ano, pro bratra Póla). Porada jak dál, předpověď počasí je špatná, únava narůstá – čas zahájit sestup do údolí. Předpokládaná doba 6–7 hodin.

V: Po čtyřech hodinách úprku v lijáku jsme promočení dorazili do údolí k parko-

višti, zvedli si náladu gumovými medvídky (díky, Kapi!) a nechali se autobusem odvézt zpět do kempu. Stále prší, ale máme sprchu, místnost na mokré věci (bratr Pól dokázal vysušit celou svoji výbavu včetně tenisek pod vysoušečem rukou na pánských záchodech...), čeká nás večere, mše svatá, postavit stany a spát...

Pátek

R: Opět prší, snídaně, chystáme se vyrazit na výlet do Innsbrucku. Už po cestě přestává pršet, bez větších problémů zaparkujeme v podzemních garážích a jde se po pamětihodnostech města.

O: Oběd v zahradách, odpočinek na náměstí a plánování výletu do Telfesu. Hledáme vchod do podzemních garáží, vyzkoušíme jeden, pak druhý, třetí to taky není, ale napočtvrté jsme našli ten správný a jedeme do Telfesu.

V: Po půlhodině jízdy zjistíme, že nejedeme do Telfesu. Jedeme do Telfsu. Omylem a neplánovaně. Jsme už ale kousek před městem, tak aspoň navštívíme místní

františkánský klášter. Po čase se dozvoníme, otevírá nám bratr kuchař, představený otec René nás pak přivítá a vpustí do kostela, kde máme mši svatou. Poprosili jsme o trochu čaje, příp. kávy, ale dostali jsme mnohem víc – domácí chléb, sýry, salámy, vajíčka... Hostina byla již připravena a nám všem chutnalo, jako bychom chodili týden po horách...

Sobota

R: Neprší, snídaně u baru, mše svatá s plesenskou skupinou ve farním kostele, společné sdílení, společné foto, rozloučení a jede se domů.

O: Slunce svítí, cesta docela ubíhá, modlíme se růženec, bratr Pól doufá, že nenechal v kempu peněženku s doklady...

V: Příjezd do Brna, peněženka se našla, přivítání přeživších s příbuznými, rozloučení a... teplá suchá postel. Deo gratias!

*Jiří Filip,
fotografie Miroslav Boudný*

ANKETA: Co vás v poslední době nejvíce duchovně obohatilo?

Od chvíle, kdy jsem se v nitru setkala s Kristem, cítím se stále bohatá. Poznala jsem jeho lásku a svou velikou, ač nezaslouženou hodnotu v Bohu. Pán pro mě přestal být pouhou historickou osobou z Písma, ale stal se mým věrným přítelem, který mě nikdy neopouští a který mě často uvádí v úžas.

Nacházím ho v lidech při sdílení, o samotě v modlitbě, v četbě, při obdivu krásy jeho stvoření. Samozřejmě mě oslovuje při mši svaté, zvláště mě přitahují některá kázání. Vybavuji si tolik krásných, duši obohacujících chvil, z nichž mohu čerpat v období životních strastí.

Ale konečně k tématu. Dočetla jsem knihu Josepha Langforda *Skrytý oheň* o spiritualitě Matky Terezy. Našla jsem se v ní. Víím, o čem mluví, když se svěruje s tajemstvím Kristovy žízně, které jí bylo sděleno a jež pak řídilo celý její další život. Myšlenky z knihy mě vracely k mým vlastním prožitkům Ježíšovy touhy po mé duši, k okamžiku, kdy se jeho touha – žízeň setkala s mou, ke chvíli, v níž jsem pochopila, že jsem ho až do té doby hledala na nesprávných místech. Četba této knihy ve mně evokovala všechnu tu krásu zážitků Pánovy lásky, z nichž mohu znovu čerpat a které mě budou nadlouho obohacovat.

TL

V poslední době mě nejvíce duchovně obohatila Charismatická konference, které jsme se částečně účastnili. Neslyšel jsem těch přednášek moc, ale moc mě zaujala přednáška P. Vlastimila Kadlece, člena

Kongregace misionářů oblátů, na téma *Budete mým lidem a já budu vaším Bohem*. Za vším máme vidět Ježíše, a to hlavně ve všedním životě, při vykonávání obyčejných, rutinních činností.

Petr Blaha

P. Elias Vella v knize *Svatost je pro každého* sdílí myšlenku, jež mne v nedávné době velmi oslovila. Co se týče duchovního života, jsme jako věřící směřováni k tomu, abychom se snažili prohlubovat náš osobní vztah k Bohu, na druhém místě pak stojí vztahy k našim bližním. Už méně se však mluví o tom, jak by měl křesťan přistupovat sám k sobě, respektive jaký by měl mít vztah k sobě samotnému. P. Vella na toto téma píše: „*Bůh mě miluje. Je to má neschopnost odpustit, která často brání Boží lásce, aby mne naplnila. Chceme-li se otevřít lásce, máme se určitě snažit milovat druhé, ale především to znamená milovat sám sebe. A milovat sám sebe znamená odpustit si, milovat sám sebe tak, jak mne miluje Bůh*“.

Výše uvedené věty chápu i tak, že je nezbytné mít také úctu k sobě samému. Je určitě nezbytné vnímat vlastní chyby a snažit se o jejich nápravu, stejně tak je dle mého názoru potřebné vnímat i to, co se mi povedlo nebo v čem jsem obstál – a rovněž se naučit mít z těchto věcí radost. Myslím si, že dokážu-li (bez sobectví a pokrytectví) mít úctu k sobě sama, umožní mi to rovněž lépe a bez přetvářky milovat druhé a naučím se být za tyto povedené věci vděčný Bohu.

Jan Hrubec

SPECIÁLNÍ PŘÍLOHA SRDÍČKA: OTEC FILIP, „BLÁZEN A POŠETILEC“

Pro většinu lidí není snadné přijímat změny, o kterých rozhodl někdo jiný. Jak to prožíváš ty?

Nevím, jestli je to věkem anebo tím, že člověk našel kolem sebe přátele – zdá se mi to čím dál horší. Ale je to i výzva. Vždy na novém místě dostane člověk něco, co by nedostal, kdyby zůstal. Tím největším by měla být prohloubená důvěra v Hospodina, že to s námi myslí dobře. Konec konců snad i větší svoboda či nezávislost. Ukazují se místa v životě člověka, která jinak nepostřehne.

Naši farnost jsi obohatil velkým množstvím duchovních akcí, opravou fary, farní kavárnou a plno dalšími věcmi. Z čeho máš největší radost?

Čím jsem obohatil farnost, necháme posoudit někoho jiného. Jsem rád, že jsem mohl být k užítku. Radost mám především za to, že jste se jako farnost našli a že

Křtiny na Bílou sobotu (2016)

nejste jen přihlížející, ale tvůrčí. Mým velkým přáním je, aby farnost (tedy farníci) neztratili cestu k osobnímu vztahu s Bohem. On dá impulz, co dál.

V husovické farnosti jsi strávil celkem třináct let, nejprve v letech 1991–1996 a poté 2009–2017. Co pro tebe tato farnost znamená?

Tak to je těžká otázka. Ale i srdce má dvě komory. Českou (rodnou) a moravskou. Myslím, že bez nich obou bych nepřežil.

Pozoruješ ve farnosti za dobu svého působení v Husovicích nějakou změnu?

Pokud bych to směl přirovnat, tak je právě ráno po snídani. Probuzená a připravená. Mám prosbu: neusínajte!

Farní ples (2017)

Za osm let svého působení otec Filip pokřtil 166 věřících, oddal 27 párů, připravoval zájemce na přijetí svátosti biřmování a doprovodil 62 zemřelých. Děkujeme.

(Statistiku dodal bratr Kapistrán.)

Nějakou dobu jsi strávil i v Praze, pozoruješ rozdíly mezi českou a moravskou spiritualitou?

Nějakou? 5+6 let. Což také není málo. Je to jiné a neporovnatelné. Učit se můžeme vždy jeden od druhého. Vážít si jeden druhého a spolupracovat vedle sebe. Zkušenost s tím mám a velmi pěknou i skrze organizování táborů pro obě „komory“.

Obohatila tě moravská spiritualita?

Nějak nejsem schopen dělit moravskou nebo jinou spiritualitu. Hlavně aby to, co se děje navenek, bylo i uvnitř. Odložit masky a žít pro Boha a s Bohem uprostřed lidí a s lidmi. Obohatila mě Morava jako taková. Krajina, především Pálava a její okolí. Nejen kvůli vínečku, ale vším. Jen jsem tam jižněji neměl příležitosti sloužit mši svatou.

Jak vnímáš úlohu kněze ve společnosti? Co pro tebe znamená být farářem?

Úloha kněze? Ani nevím. Asi jak u koho. Pro mne je to být s lidmi a pro lidi jako brácha. Kněz je důležitý, to rozhodně. Někdy ani netuším, co přítomnost kněze může působit u druhých. Ale je pravda, že otcovská role je mi velmi blízká.

Jak pro tebe vlastně vše začalo? Jak ses dostal k víře?

Vyrůstal jsem v katolické rodině. Díky Bohu za rodiče. Ač to zní divně, nebát se

řící: „Tady jsem“ i ve své slabosti a nedokonalosti. On ukáže.

V současné době se svými zkušenostmi, rozhodl by ses znovu pro kněžské povolání?

Asi mám odpovědět, že ano, což? Jestli může být mou odpovědí, že jsem nikdy nelitoval, tak si odpověď doplňte sami.

Tvé další působení bude v Praze u Panny Marie Sněžné. Popsal bys, jaká tam bude tvá role a co tam budeš mít na starosti?

V Praze budu administrátorem farnosti. Tedy se vším, co má farář za povinnost. K farnosti PMS bude patřit i farnost Kbely, které budu spravovat s bratrem Lukášem. U PMS mi bude pomáhat také bratr Bonaventura.

Co bys do budoucna přál husovické farnosti a kde vnímáš prostor pro její (nejen duchovní) růst?

Aby měla vždy někoho, kdo jí bude mít rád a dá jim směr a prostor pro rozvoj a působení Božího Ducha. Prostor je všude tam, kde se lidé setkávají a chtějí být užiteční.

Miroslav Boudný

Pouť do Hájků (2016)

Studánky na faře (2013)

FILIFE, DĚKUJEME

Citlivý k těžkostem ostatních lidí

Student, novic, bratr, kvardián, farář. To vše byl Filip v Brně-Husovicích. Nejprve v letech 1991 až 1996 a poté 2009 až 2017. Farní obnova a svatodušní vigilie, zpovědní čtvrtky před Vánoce a Velikonocemi, vánoční dětská vigilie, farní pouť do Hájků u Prahy, zdobení adventních věnců nebo masopustní úterý na faře, opravená budova fary, farní kavárna, nová kaple na faře, opravené vstupní dveře do kostela, postní dny farnosti. Otevřená farní vinárna a zahrada pro všechny farníky, kteří zde chtějí strávit chvíle se svou rodinou nebo přáteli. A také duchovní podpora při pořádání farních krojovaných poutí, plesů, rozsvícení vánočního stromu před kostelem... O to vše by pravděpodobně byla ochuzena husovická farnost, kdyby Pán (šéf) poslal Filipa sloužit do jiné farnosti. To je ale jen ta viditelná stopa. Tu druhou, očím neviditelnou stopu zanechal Filip v srdci každého z nás. V každém asi jinak velkou, v tom mém dost hlubokou. Vždy, když jsme si povídali a rozebírali různé životní situace, mně dokázal dobře poradit. Zpětně si uvědomuji, že uměl přesně

pojmenovat jádro problému. A také jsem poznal, jak je Filip citlivý k těžkostem ostatních lidí.

V letošním roce se rozhodlo o změnách ve františkánských farnostech v naší zemi a beru to tak, že končí jedna etapa života naší husovické farnosti a že tu další máme před sebou. Jen na nás všech je, jaká bude. Věřím, že stejně hezká jako ta, co teď končí. Děkuji Pánu za to, co jsme mohli prožít.

Daniel Kummer

„Odcházím za svým kamarádem Ježíšem“

Slunce vychází a opět zapadá, občas prší a občas svítí slunce, v létě je teplo a v zimě napadne sníh, dokonce i my se měníme, vyvíjíme a stárneme. A tak je to i s naším otcem Filipem. Před léty přišel a teď odchází. Je mi to líto a je to líto i celé naší rodině. Nebudu vyprávět žádný ucelebný příběh, jen vzpomínám na některé společné okamžiky. Moje vzpomínky zalétnou daleko do minulosti, kdy se jako mladý čekatel dostal na Biskupské gymnázium, zdárně ho ukončil a přišel se s námi rozloučit slovy „Odcházím za svým kamarádem Ježíšem...“. Vzpomínám, jak po letech opět přišel do farnosti Bohem obdarovaný jak krásou tělesnou, tak duševní a jeho humor tuto farnost projasnil. Vzpomínám na svatbu svého syna Patrika a dva oddávající, nám velmi blízké kněze, tragicky zahynulého otce Roberta a samozřejmě otce Filipa. Tehdy Filipovo kázání velmi pozitivně oslovilo plnou klášterní kapli našich hostů, převážně ateistů. Filip je našim miláčkem, kamarádem mého syna, osobností, která vstoupila do našich srdcí a tam i zůstane. Je knězem, jenž svým kázáním a přístupem ke svým

První svatě přijímání (2017)

ovečkám přinutil mnohé z nás přemýšlet o svém životě. Přeji mu, aby šel životem svobodný, plný vnitřního pokoje, aby radost a naděje jej stále obklopovaly a Bůh byl s ním.

Rodina Barešova

Vzpomínka na otce Filipa

Od dob, kdy otec Filip přišel z Prahy do Husovic, byl a je mým zpovědníkem, přítelem, člověkem mého duchovního doprovázení, synem ve smyslu, že já jsem ta biblická matka. Jako mnozí z farníků mám i já množství zážitků duchovních i hluboce lidských s tímto mně tak blízkým člověkem. Jako jedna z matek, které se setkávají v modlitebním společenství označeném již přes 20 let Modlitby matky, jsem podávala svědectví ostatním maminkám a nyní bych je chtěla předat i do našeho husovického společenství.

Na našem zdravotním středisku jsem četla na nástěnce tuto větu: „Trpělivě snášení byť nepatrného omezení je projevem hluboké vnitřní zralosti“. Přemýšlela jsem o tom, protože se mne tato věta dotkla. Přece musí být na tomto světě nějaké místo, kde všechny tyto svoje nezralosti můžeme odevzdat.

Šla jsem ke zpovědi a svěřovala otci Filipovi, mladému františkánskému knězi, jak špatně snáším své prázdninové omezení. Své bolavé nohy, které mně nedovolí užívat si přírody, koupání, vody, a jak to vede ke smutku, nepohodě, samotě, závisti atd. Trpělivě to poslouchal a potom ukázal na kříž visící na stěně a řekl: „A ten... tam... zdá se mně, že se taky nemohl moc pohybovat...“.

Byla to úžasná injekce, sérum s dlouhodobou účinností, těžko vstřebatelná pro nás, kdo říkáme: „Pane, miluji tě, moc tě miluji, ale bolest – to neberu! Budu tě milovat i do osmdesáti, třeba i do sta let, ale prosím, bolest ne! Na to já nemám... Až přijde ta stovka, tak to rychle ukonči a půjdu za tebou ráda.“

Potom přijde někdo, kdo zasvětil svůj život chudobě, poslušnosti a čistotě, blázen a poštillec, vztáhne ruku ke kříži a zcela nepochybně tě přesvědčí, že je i na tobě ho nést. A tak tě prosím, Pane, dej nám víc takových Filipů, kteří nás upozorní, že veliká láska je i velká bolest. Stejně pořád nechápu, proč ses nechal kvůli mně tak znehynět. LÁSKO!

Františka Čechová

Děkujeme, Filipe

Začalo to úplně stejně, jako v té britské komedii: letadlo plné lidí, v kabině dva piloti. Své mají nalétáno, o vše potřebné se stará technika a přístroje nehlásí nic mimořádného – jinými slovy nuda. Tu se snaží zahnat slovní kopanou, ale nezabírá to. V tom se jeden šibalsky usměje a do palubního rozhlasu pronese: „Vážení cestující, hovoří k vám kapitán tohoto letu, zachovejte prosím klid, na levém křídle opravdu nevy pukl žádný požár“.

Ten druhý novou hru okamžitě pochopí a hned se přidá: „Vážení cestující, hovoří k vám první důstojník, ujistěte se prosím, že máte pod sedadlem balíček pro nouzové přistání. Nemějte žádné obavy, nic se neděje, je to jen povinná zkouška, jelikož stát se může cokoliv“. Následnou paniku na palubě není jistě nutné popisovat. A naprosto stejně začala i jedna farní alias pastorační rada, kterou otec Filip zahájil slovy: „Přátelé, já sice nikam neodcházím, ale v květnu máme naši provinční kapitulu, kde se probírá i umístování kněží, a stát se může cokoliv“. Tato slova nás vůbec neuklidnila, ale naopak nám bylo jasné, že okamžik loučení, kterého jsme se tak obávali, je tady.

Psát několik slov na rozloučenou do *Srdíčka* se mi nechtělo – je těžké jedním článkem shrnout Filipovo zdejší působení, jak by se slušelo, a tak jsem to napoprve odmítl. Pak mě ale vůči mladým redaktorům začalo hryzat svědomí, že když bude takhle vstřícný každý, brzy s redigováním praští. Co se dá dělat, brblat a v skrytu radit biskupům a představeným, jak mohli tu šachovou partii sehrát lépe, budu až potom.

Filip zajisté potká v životě ještě mnoho lidí, kteří mu budou radit, co a jak by měl udělat jinak a my jsme často nebyli jiní. Ale teď je třeba mu vyslovit velký dík za to, co udělal, jak on sám chtěl. Věnoval Bohu celý svůj život a Bůh byl k nám tak nesmírně štědrý, že nám z Filipova života zakrojil pořádný kousek (nebo spíše kus) – nějakých osm let – nám, farníkům Husovic a Soběšic. I když se to z dnešního pohledu může jevit jako okamžik, je to dlouhá doba. Za osm let vyrostete z nemluvněte školák a naučí se číst, psát

a odmlouvat, například. A za tu dobu jsme díky Bohu s Filipem zažili opravdu mnoho dobrého. Zmiňovat zde všechno je nemožné, ale stačí nakouknout do farního kalendáře plného vydařených akcí.

Proto teď musím být krutý a zmíním velmi nespravedlivě jen tři body, i když je mi jasné, že každého napadne spoustu jiných věcí, které by stály za zmínku.

1. Jako stavař nemohu pominout rekonstrukci fary a musím jen chválit. Nová kaple je geniálně integrovaná do podkroví a je úžasná. Ty původní sklepy a sklady jsou dnes k nepoznání a slouží celé farnosti. Stejně tak dvůr, zahrada a tak bychom mohli pokračovat.

2. Už asi navždycky budu mít s Filipem spojenou Svatodušní duchovní obnovu a vigílii – o jedné z nich jsem zde na stránkách *Srdíčka* již něco psal, tak se nebudu opakovat. Ale pokaždé to byl opravdu nevšední zážitek!

3. Poslední bod využiji jako příležitost, abych Filipovi poděkoval za zemřelé, které doprovodil na poslední cestě. Absolvoval jsem jednou dva pohřby těsně po sobě – jeden civilní z krematoria a druhý křesťanský z kostela s Filipem. Ten první mně připadal nějak „prázdný“, ten druhý s Filipem zase „bohatý“. V krematoriu nehovořil kněz, ale profesionální řečnice a bylo to znát. Zemřelého nikdy předtím neviděla (ale to by mi nevadilo), a tak přednesla stejně jako už postě svoji řeč o majestátu smrti, kterému se musíme poklonit. Potom jsme poslouchali skladby, které měl náš drahý zesnulý rád. Pak chvíle v postojí, než rakev zmizí a nakonec kondolence. Hotovo, konec! Další, prosím! Nikde ani slovo o naději, k tomu neměla paní řečnice mandát (proto jí to nelze vytykat).

Při oblíbených písních zemřelého jsem se zkoušel modlit, ale moc mi to nešlo, protože Krédo jsem zvyklý se modlit na jiný nápěv než na Yesterday. Navíc mi to celé nedávalo úplně smysl. Proč se zde vlastně scházíme? Proč posloucháme nějaké skladby, proč nosíme květinové dary? Kvůli nějakému shluku molekul, které to už ani nevidí, ani neslyší a dříve či později půjdou každá svou vlastní cestou a které už nikdy nikdo nedá dohromady?

S Filipem v kostele to byla jiná káva. Přivítal příbuzné a řekl, že jestli je jim do pláče, ať klidně brečí, že je to přirozené. Zesnulého osobně znal, a tak se možná i jemu občas zadrhl hlas. Nicméně připomněl všem, že se zde na pohřbu nescházíme k nějaké tryzně, ale ke slavnosti, kdy má náš zesnulý velký den, jelikož jej předáváme Bohu (což je jistě prestižní adresa), a proto máme také za život zesnulého Bohu poděkovat. Dobře víte, že Filipovo kázání není lehké interpretovat, ale vše se neslo v duchu velké naděje a očekávání a myslím, že pro všechny bylo velkou posilou, o významu mše pro duši zesnulého nemluvě.

A tak na závěr, za všechny tyto služby a tisíc ostatních, o kterých ani nemáme ponětí: Filipe, Bůh Ti odplat' a žehnej!!! Nejen za opravu nemovitostí, ale především za rekonstrukci duší.

Přejeme Ti, ať máš v nové farnosti alespoň tak hodné farníky, jako jsme byli my. Anebo ne. Ještě hodnější!!!

A až si od nás na chvíli odpočineš, můžeš se zase vrátit tak jako otec Ignác.

Filipe, děkujeme!

Ignáci, vítej!

Pavel Kolenčík

Prizvání ke stolu

Byla to taková normální místnost na faře, ovšem plná. Plná mladých lidí hledajících Boha ve světě, víru v sobě a cíl v životě.

Když jsem na faru v Husovicích zavítal poprvé, abych započal svoji cestu k prvnímu svatému přijímání a souběžně k biřmování, usedl jsem do nejvzdálenějšího rožku místnosti, snad aby na mě Bůh, nebo aspoň farář, neviděl. Takto ukryt jsem prožil asi čtyři setkání, když se měla situace zásadně změnit.

Po příchodu jsem, jako obvykle, zaujal své tradiční místo v ústraní a již očekával další příchozí, aby zaclonili výhled na mou osobu. Než jsem se ovšem dočkal dalších „uchazečů o Boha“, poutníků na Boží cestě (nebo možná lépe k Boží cestě), poslal Pán svého pastýře pro ovečku schovanou ve zdánlivě výborném úkrytu. Přistoupil ke mně Filip, s širokým úsměvem mě pozdravil a přizval ke stolu, kde bylo ještě volné místo. Jeho široký úsměv mě odzbrojil od všech výmluv typu – sedí se mi tu dobře, mám tu skvělý výhled, proto jsem se zvedl a mlčky zaujmul místo při stole. Odtud jsem teprve viděl, jak Filip úplně světélkuje před tabulí na fixy, a přestože neumí příliš zdatně kreslit, svůj výklad doprovází obrázky. Jeho světské pojetí Božích pravd mě utvrzovalo o Boží přítomnosti v každém obyčejném dni a každou další schůzku víc a víc otevíralo srdce a víc mě přitahovalo.

Jeho energický úsměv a nadšení, že se může sdílet s tolika mladými lidmi, že jim z pozice průvodce právě podává jakési zásadní instrukce chování na pozemském zájezdě a přibližuje a komentuje souvislosti v prohlížených biblických příbězích, aby pro zúčastněné nezůstaly pouhými

příběhy, ve mně vyvolaly touhu mu poděkovat. Proto jsem se za ním po skončení jedné schůzky vydal, bohužel odvahu promluvit jsem nechal u stolu. Naštěstí slova nejsou jediný způsob, jak člověku říci: „Děkuji, mám tě rád“ – objal jsem ho.

Od té doby jsem sedával vždy přímo po jeho levici a každé setkání začínal a ukončoval objetím s mým i vašim bratrem Filipem.

Došlo mi, že v dnešní rušné době jsme často imunní k poslouchání, často potřebujeme pročistit uši. Výborným čistítkem, a to nejen uší, je upřímný úsměv. Mně otevřel cestu k Bohu.

Objímám Tě, Filipe.

Petr František

Co by se ve farnosti mohlo a mělo

Do husovického kostela chodím od svých třinácti let. Tehdy čítal kostelní sbor okolo dvaceti lidí. Dnes jsme rádi, když se nás sejde šest.

Před osmi lety zavítal Filip do Husovic a bylo vidět, že se mu z jeho předchozího působení neodcházelo lehce. Vzpomínám, jak v počátcích v ohláškách zaměnil farní zpravodaj *Srdíčko* s pražskou *Sněženkou* a jak mu vadilo, že se řidiči v Brně neumí zipovat. V neposlední řadě jej čekalo seznamování s našimi moravskými víny. Zkratka a jasně to pro Filipa nebylo ze začátku vůbec jednoduché.

Ovšem dlouho se nerozmýšlel a hned viděl, co všechno by se u nás v Husovicích *mohlo a mělo*. A byl to právě on, kdo nám šel příkladem a neustále něco přemísťoval, vyhazoval a zveleboval. Dokonce, když jsme v úterky chodili na faru, kde probíhal nácvik zpěvů se sborem, nám udělil požehnání, a přitom držel v druhé ruce

motorovou pilu. Také nás zpěváky s oblibou nazývá kůrovci, což se docela ujalo. Myslím si, že všichni Filipovi vděčíme za mnoho. A každý by si měl uvědomit, že se za jeho působení v Husovicích dokázalo zorganizovat na dvacet různých akcí, fara včetně zahrady prokoukly k nepoznání a jen na nás bude záležet, jestli nepolevíme, a jak říkal Filip, zda si tu velkou rodinu udržíme i nadále.

Petra Vaštová

Přátelství s knězem

Filip – tohle jméno jsem slyšával docela často od mé tenkrát ještě přítelkyně. „Byli jsme s Filipem tam a tady a támhle taky.“ Vzpomínky na jeho úžasné tábory nás provázely skoro při každé cestě přes republiku, když jsme jeli kolem nějaké fary. Prostě jsem o tom divným chlapovi furt slyšel. Jediné, co mě uklidňovalo v tomto „konkurenčním“ boji bylo, že je to kněz a prej dobře. A pak jeden den zvonek! Jdu otevřít a tam stojí chlap s dlouhými vlasy a psem. „Čau, je někdo doma?“ Než jsem se otočil, běží dolů Mája a křičí: „Jéé, to je on, Filip“. To bylo radosti na Starém bělidle. Hned potom vešla do haly babička,

Otec Filip s otcem Berardem (2013)

Komunitní fotografie (2013)

kteřá ho taky přivítala, a on jí odpovídá: „Čau mamčo, jak se vede?“ Z toho jsem pochopil, že je u nás jako doma, což se taky párkrát potvrdilo. Někdy prostě přišel, zazvonil a říká: „Zdar, jdu si něco vytisknout,“ a než jsem stihl odpovědět, byl Filip u tiskárny.

Napřed jsem našemu přátelství ani nemohl věřit, říkal jsem si, copak já se budu kamarádit s knězem? Nakonec jsem zjistil, že to až tak divné není. Filip má na spoustu věcí stejný názor a taky se nebojí občas rýpnout do věcí, do kterých se nikomu nechce. A pak už to šlo ráz naráz. Já se začal starat o Orlovnu, kde stejně jako na faře bylo co opravovat a vylepšovat, a tak jsme si s Filipem řekli, že naše nové síly spojíme, protože ve dvou se to lépe táhne. Což se později mnohokrát vyplátilo, když měl jeden z nás nějaký splín, ten druhý ho zase nakopnul. Výsledek všeho dění a změn v Husovicích za posledních osm let znáte, je to nespočet akcí, na kterých se vždy podílíme dohromady.

No a pak taky k tomu kněžství. Konečně jsem měl po ruce někoho, koho jsem se nebál zeptat na cokoli, co mě napadlo, i když pro ostatní to možná byly blbosti.

Můj křest se sice nezdařil (možná proto, že Filip stále nemá dostatek svěcené

vody), ale já mu právě říkám, že čekám, až se jednou vrátí, že má aspoň o pořádný důvod víc. Jako důkaz toho, že to se mnou bude mít těžké, jsem ze začátku vždy při křížku na Filipa ze srandy sykl, jako že to pálí. Jenže když jsem pak zjistil, že to dělá i můj malý Adámek, přestal jsem, jelikož jsem pochopil, že si myslí, že to tak patří. A tak jsem se pořád něco učil, od přípravy na manželství až po biřmování. Filip nám taky pokřtil všechny tři děti a díky němu to zaujalo i ne zcela věřící část mé rodiny. Zažil jsem i pár jím vedených pohřbů, které má Filip nejraději – protože jak on říká, jsou definitivní a nezvratné.

Podnikli jsme taky společně mnoho výletů, například do jeho oblíbeného Hájku, kde jsme vždycky vymysleli, co a jak opravit nebo nachystat na školu v přírodě či pouť.

Filip pro mě není jen kněz v hábitu, ale zároveň můj velmi dobrý kamarád a rodinný přítel, který nám bude chybět. Věřím však, že i do Prahy jednou povede pořádná dálnice a budeme ho moci kdykoliv navštívit.

P.S.: Tak se těším na příště, Filipe!

Ahoj a díky za vše

Standa Kselík s rodinou

Stopa v srdcích

Ve vzpomínkách na otce Filipa není možné zapomenout na jeho zповědní návštěvy ve skupince modlících se matek v Soběšicích. Toto hnutí zvané Modlitby matek bylo založeno před 22 lety a má své působení téměř po celém světě.

Setkávaly jsme se v domě jedné z maminek pravidelně vždy ve čtvrtek v počtu deseti i více žen a odevzdávaly ve stanovených modlitbách své děti, vnoučata a ro-

diny do plné péče a ochrany Boží. Ne vždy a všechny vztahy v našich rodinách jsou ideální. Že Bůh slyší, to jsme si mohli ověřit na nejnepříjemnější situaci, kdy naše osobní i společné prosby byly vyslyšeny. Některé situace byly tak podivuhodné, že jsme to cítily jako zázrak.

Bůh s námi byl také tehdy, když otec Filip přicházel v době adventní, postní a ve výroční dny založení skupinky a všechny nás vyzpovídal a duchovně povzbuzoval. Zatím, co se ostatní modlily, odvedl si vždy jednu z nás do tzv. „zповědní místností“ a osobní setkání s knězem se stalo setkáním s milosrdným a odpouštějícím Kristem. Tyto požehnané chvíle se neobešly bez emocí, slz, ale také smíchu na závěr společného setkání, agapé, kdy maminky připravily pohostění.

Co zbývá dodat? Po osmi letech odchází otec Filip, aby splnil slib poslušnosti. Stárneme! Vzpomínky časem blednou, ale v srdci navždy zůstává stopa po někom, kdo tu s námi byl na cestě k Božímu království. Opouští nás ten, kterého mnohé z nás měly za kněze, bratra, přítele, syna, kamaráda, zповědníka. Ale neopouští nás Bůh!! Vyprošujme proto i nadále v lásce, kterou jsme k němu všechny cítily, hojnost darů Ducha svatého, zdraví, ty nádherné a smysluplné POKOJ A DOBRO!!! a děkujeme, děkujeme a děkujeme!!!

Modlitby matek ze Soběšic

Inspirováno modlitbou, kterou se rád modlil otec Pio. V této modlitbě pokračovaly maminky z Modliteb matek v Soběšicích. Odstřihněte si a provázejte Filipa modlitbou a láskou.

Modlitba za otce Filipa

Zůstaň s Filipem, Pane,
protože potřebuje Tvou přítomnost,
aby na Tebe nezapomněl.
Zůstaň s Filipem, Pane,
protože Ty jsi jeho život
a bez Tebe by mu chyběla horlivost.
Zůstaň s Filipem, Pane,
protože Ty jsi jeho světlo
a bez Tebe by se utopil v temnotách.
Zůstaň s Filipem, Pane,
abys mu ukázal svou vůli.
Zůstaň s Filipem, Pane,
aby slyšel Tvůj hlas a následoval Tě.
Zůstaň s Filipem, Pane,
protože velmi touží Tě milovat
a vždy být ve Tvé společnosti.
Zůstaň s Filipem, Pane,
chčeš-li, aby Ti byl věrný.
Zůstaň s Filipem, Pane,
protože jeho duše touží být pro Tebe
místem útěchy a lásky.
Zůstaň s Filipem, Ježíši,
a učiň, aby Tě poznal jako Tvoji učedníci
při lámání chleba,
aby eucharistické společenství bylo pro
něho světlem, které rozptyluje temnoty,
silou, která ho podpírá, a velikou radostí
jeho srdce.
Zůstaň s Filipem, Pane,
a naplňuj ho darem své přítomnosti,
vždyť jen Tebe si žádá.
Zůstaň s Filipem, Pane,
jen Tebe jediného hledá, Tvou lásku,
Tvou milost, Tvou vůli, Tvé srdce, Tvého
ducha,
protože Tebe miluje a nežádá za to jinou
odměnu, než aby Tě miloval ještě více.
Láskou pevnou, praktickou, aby Tě
miloval z celého srdce zde na zemi,
aby Tě mohl ještě dokonaleji milovat
po celou věčnost. Amen.

DUCHOVNÍ AKCE FARNÍ I JINÉ

Pouť do Hájku se koná 9. 9., hlavní mši v 11:15 celebruje kardinál Dominik Duka, OP.

Dětské skotačení pořádá 16. 9. Orel Husovice.

3. 10. bude v Soběšicích v 19:30 hod. slaven **Tranzitus sv. Františka do nebe.**

Průvod světla na bývalý hřbitov se odehraje 2. 11.

Svatomartinský průvod se bude konat 8. 11. po mši svaté v 17 hod.

Během **Daru lásky** (19. 11.) budeme mít možnost přispět finančním darem na provoz farnosti. Prosíme, přispějte ručními výrobky, marmeládou, cukrovím, domácími pečivem aj.

Organizátoři zvou na **14. diecézní pouť rodin** (2. 9. od 9 do cca 16 hod.) do Žďáru nad Sázavou. Věřící čeká bohatý duchov-

ní a kulturní program. Více informací na www.crsp.cz

Komunita Emmanuel pořádá **víkend rodin s malými dětmi** do 12 let ve dnech 15.–17. 9. ve Fryštáku.

Pouť ke svatě Faustyně se koná 8. 10. ve Slavkovicích. Mši sv. v 15 hod. slouží J. E. Mons. Josef Kajnek, pomocný biskup královéhradecké diecéze. Více informací na www.slavkovice.cz.

Komunita Emmanuel zve na **obnovu pro manžele nazvanou Láska a pravda.** Sestávat se bude ze tří setkání: 23. 9., 21. 10. a 25. 11., vždy od 9 hodin na Lidické 24. Přihlašovat se je možné do 15. 9. na lap@emmanuel.cz. Hlídkání dětí zajištěno.

Na **kurz Samuel** určený mladým lidem, kteří hledají své místo v životě, se mohou zájemci hlásit do konce srpna na adrese kurz.samuel@seznam.cz. Zahrnovat bude během celého roku devět setkání.

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice a Soběšice

Vydavatel a místo vydávání: Římskokatolická farnost u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně, Brno-Husovice, Vranovská 766/103, 614 00 Brno, IČ: 64327370

Kontakt: srdicko.husovice@seznam.cz

<http://www.farnost-husovice.cz>

Četnost vydávání: **dvouměsíčník**

Ročník, číslo a den vydání: **XXI, 4/2017, 27. 8. 2017**

Redakční rada: **Miroslav Boudný; Martin Čermák; Veronika Čermáková; Jan Kapistrán Gajdoš, OFM; P. Jan Filip Rathouský, OFM (šéfredaktor); Ondřej Špetík; Markéta Špetíková**

Vychází výlučně pro vnitřní potřebu vydavatele. Neprodejné. Neprošlo jazykovou úpravou.

Uzávěrka tohoto čísla byla dne 18. 8. 2017.